

SAULĖ – viena pačių ankstyvųjų mitinių būtybių, tautosakoje įvardijama „motinėle“. Pasak sakmių, ją nukalė ir pakabino danguje dieviškasis kalvis. Saulės pagerbimo šventės – vasaros ir žiemos saulėgrįžos (Rasos ir Kalėdos), tam tikra dalimi pavasario ir rudens lygiadieniai (kovo 22 d. ir rugsėjo 22 d.). Gimusi per Kalėdas, Saulė auganti, per Velykas ištekanti, nepaprastai gražiai rengiasi, per Rasas susilaukia kūdikio, tampa motina ir nuo to laiko globoja visus, kuriems globa reikalinga – vaikus, našlaičius, piemenėlius ir kt.

Per Rasas ji pasirėdanti įvairiaspalviais rūbais; jos garbei ant kalnų uždegamos stebulės. Į dangaus kalną Saulė pakylanti dvyniais žirgais Ašvieniais pakinkytu vežimu. Su Saulės teka ir laida yra siejama burtų ir užkalbėjimų galia. Iš archeologinių neolito laikmečio radinių su Saulės kultu ir žemdirbystės pradžia siejami gintaro diskeliai, įgraižomis sudalyti ketvirčiai. Saulės simbolika labai dažna etnografinių daiktų, velykinių margučių, audinių, kryžių viršūnių puošyboje. Tai segmentinės ir aštuoniakampės žvaigždės, įprasminančios metinį Saulės kelią ir jį žyminčias pagrindines metų šventes.

